

res efter personskattelovens § 20. Det svarer til 65.600 kr. i 1987-niveau.

Til nr. 5 og 7

Forsikringselskaber har i mange år i henhold til lov om forsikringsvirksomhed, Bilag 3 (fra 1. januar 2004 – lov om finansiel virksomhed, Bilag 8), Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser, haft tilladelse til at udbyde såkaldte klasse III-forsikringer. Det er forsikringer, som er tilknyttet investeringsfonds, og det både som kapitalforsikring og renteforsikring. Tilladelsen til at udbyde Klasse III-forsikringer er grundlaget for, at en række selskaber udbyder unit-linked ordninger. Unit-linked ordninger i forsikringselskaber er forsikringsordninger, men er i øvrigt sammenlignelige med tilsvarende bankordninger.

I traditionel rateforsikring indregnes en grundlagsrente ved ydelsesberegningen, mens en bankbaseret rateordning kan indregne en amortisationsrente i henhold til pensionsbeskatningslovens § 11 A, stk. 2 og 3. Men en tilsvarende mulighed er ikke indeholdt i pensionsbeskatningsloven for rateforsikring som unit-linked ordning, hvilket indebærer en forskel mellem produkter fra forsikringselskaber og pengeinstitutter.

I forhold til pensionsbeskatningslovens § 8, stk. 1, 1. pkt., er der nemlig for så vidt angår rateforsikringer krav om, at forsikringssummen skal udbetales i lige store rater over mindst 10 år. Hvis kunden ønsker, at ordningen skal fortsætte som en unit-linked ordning efter pensioneringen, kan kravet om lige store rater ikke opfyldes. Udbetalingerne vil nødvendigvis svinge fra år til år afhængigt af investeringsresultater.

Det foreslås derfor, at der skabes ligestilling mellem rateopsparing og rateforsikring som unit-linked ordning. Når sidstnævnte fortsætter som unit-linked ordninger efter pensioneringen, vil der ikke være krav om at udbetale i lige store rater som ellers for rateforsikrings vedkommende.

Til nr. 6

Efter de gældende regler i § 8, stk. 1, nr. 3, kan rateforsikringer tegnes som rene risikoforsikringer, der kun kommer til udbetaling i tilfælde af forsikredes invaliditet eller død før det aftalte udløbstidspunkt. Der er en aldersgrænse for disse rateforsikringer på 70 år, dvs. at forsikringen ikke må give ret til udbetaling, hvis forsikrede rammes af en varig funktionsnedsættelse eller dør senere end første policedag efter det fyldte 70. år.

Det foreslås, at aldersgrænsen på 70 år forhøjes til 75 år. Forhøjelsen på 5 år svarer principielt til den ændring, der skete ved lov nr. 143 af 17. marts 1999 om ændring af boafgiftsloven og pensionsbeskatningslo-

ven for så vidt angår seneste forfaldstidspunkt for sidste rate af en rateforsikring, idet det blev muligt at aftale dette tidspunkt til første policedag efter den forsikredes fyldte 85. år i stedet for det fyldte 80. år.

Til nr. 8

Der er tale om en redaktionel ændring. § 11 A, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., § 12, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., og § 13, stk. 1, 1. og 2. pkt., ændres således, at bestemmelserne igen svarer til den tidligere § 6 a, i bank- og sparekasselovens, nu § 30 i lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed, hvilket var tilfældet, da henvisningen til bank- og sparekasselovens § 6 a, indføjedes i § 11 A, § 12 og § 13.

Til nr. 11

Det foreslås, at henvisningen i bestemmelsen om Lønmodtagernes Dyrtdsfond til § 22 udgår. Henvisningen vedrører den tidligere bestemmelse i § 22, ifølge hvilken ordninger omfattet af pensionsbeskatningslovens kapitel 1 ikke skulle medregnes til den skattepligtige formue. Bestemmelsen er ophævet ved lov nr. 1219 af 27. december 1996 i forbindelse med formueskattens afskaffelse. Der er senere ved lov nr. 1282 af 20. december 2000 indsat en ny bestemmelse i § 22, der ikke er relevant for bestemmelsen om Lønmodtagernes Dyrtdsfond.

Til nr. 12

Er der indgået en aftale om en pensionsordning mellem en arbejdstager og dennes arbejdsgiver, kan arbejdsgiveren efter lovens § 17, tage visse forbehold, uden at det har betydning for den skattemæssige behandling af ordningen. Udover de i § 17 nævnte forbehold, kan der i henhold til Ligningsvejledningen afsnit A.C.1.1.3 også tages forbehold om:

- at alderspension for tiden indtil fratrædelsestidspunktet skal tilfalde arbejdsgiveren,
- at invalidepension skal tilfalde arbejdsgiveren for den tid, hvori arbejdstageren modtager sin hidtidige gage, og
- at ægtefælle- og samleverpension og børnepension, der kommer til udbetaling i den tid, hvori der oppebæres efterløn, skal tilfalde arbejdsgiveren.

Disse forbehold er ikke direkte hjemlet i pensionsbeskatningslovens § 17, men fremgår af Meddelelser fra Skattedepartementet 1972, nr. 97. Denne praksis var også gældende under renteforsikringsloven, og er i lovforarbejderne til pensionsbeskatningsloven forudsat opretholdt.

Praksis vedrørende arbejdsgiverens forbehold som nævnt i Ligningsvejledningen foreslås derfor indskrevet i § 17. På den måde vil reglerne fremgå direkte af